Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 48 - 29 NOVEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

**Op de slee, op de slee
Kan Bobo heerlijk spelen.
Al neemt de wind zijn mutsje mee,
Dat kan hem tóch niks schelen!**

Geef de muts, de das en de want, die in de tekening verstopt zijn, maar een mooi kleurtje.

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

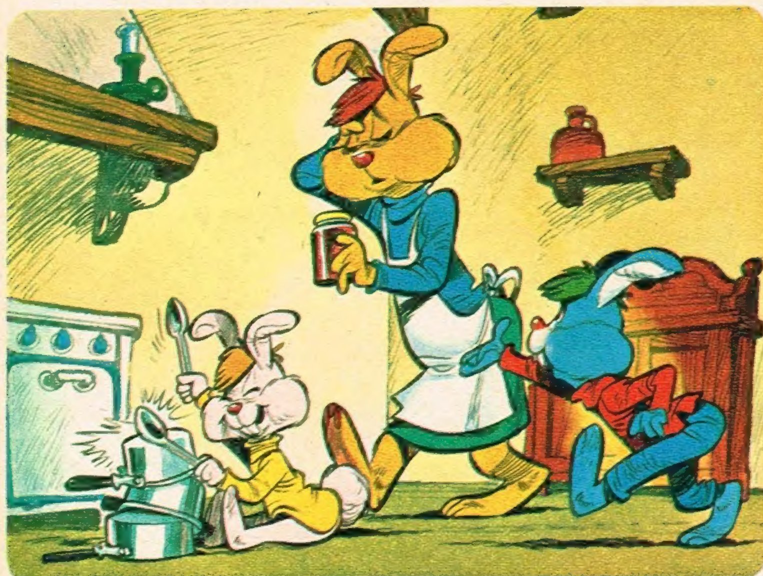

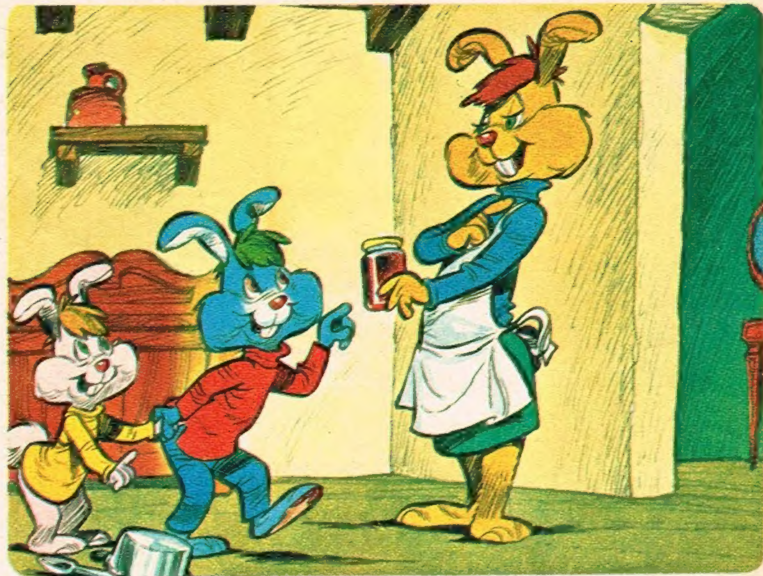

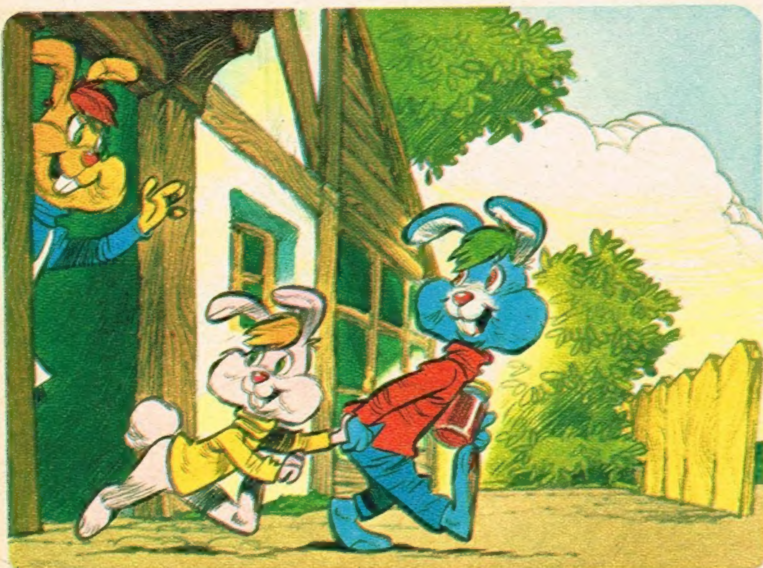
Bobo Konijn en zijn

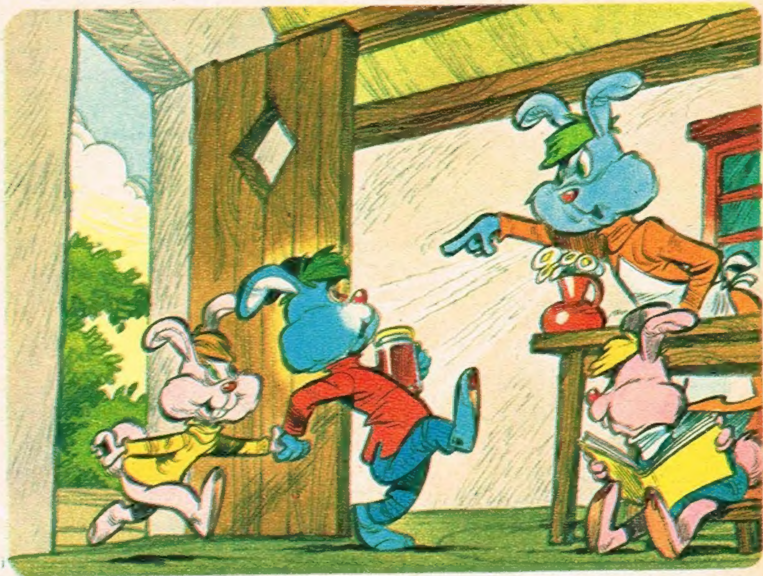
1. „O, alle knolletjes, ik heb het zo ontzettend druk en moet ik dat lawaai nu óók nog aanhoren?" moppert mama Konijn. Boemsi is nog zo klein. Die snapt nog niet dat je een beetje rustig moet zijn, als mama zoveel werk heeft. Maar gelukkig is Bobo er ook nog. „Kan ik wat voor u doen, mama?" vraagt hij.

2. „Bobo, je bent een schatje," roept mama opgelucht. „Deze pot met jam moet weggebracht worden. Naar tante Deur-Dicht. Laat hem niet vallen, hoor!" „Ik kijk wel uit," lacht Bobo. „Dat is nog zonde van de jam. Kom mee, Boemsi, mama heeft wel wat anders te doen dan te luisteren naar die ketelmuziek van jou!"

3. „Dag, Bobo, dag, Boemsi. Goed uitkijken met oversteken en de groeten aan tante Deur-Dicht," roept mama Konijn ze na. Vrolijk stappen ze weg. Hè, hè, wat een rust voor mama Konijn. Ze ruimt vlug de keuken op. Potten en pannen zijn er niet om op te trommelen. Maar dat weet zo'n klein konijnekind nog niet.

4. Je kunt wel raden hoe ze bij tante Deur-Dicht ontvangen worden. „Deur-Dicht!" schreeuwt ze, want ze kan geen open deuren uitstaan. „Zeker wel, tante," zegt Bobo beleefd. Hij trekt Boemsi vlug naar binnen en klapt de voordeur toe. Ha, Lees-Voor is er ook. Je kent Bobo's nichtje Lees-Voor toch nog wel?

Papa

Mama

Lees-Voor

Tante Pieta Secuur

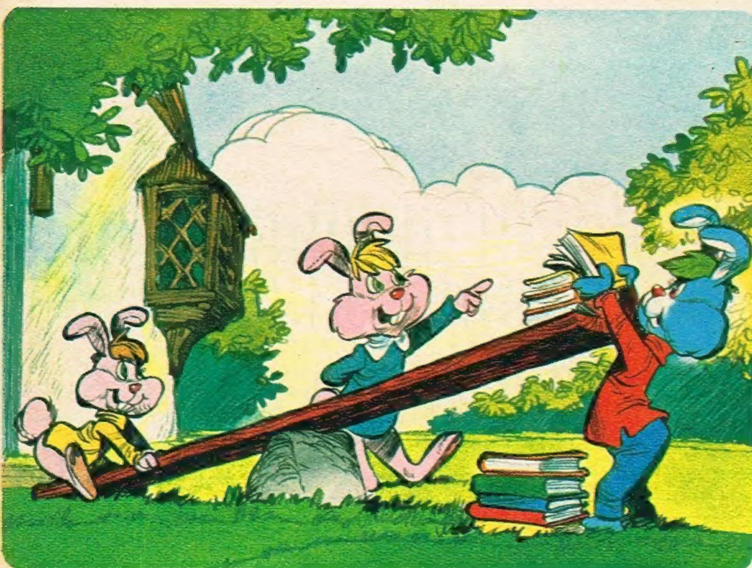

Oom Slokop

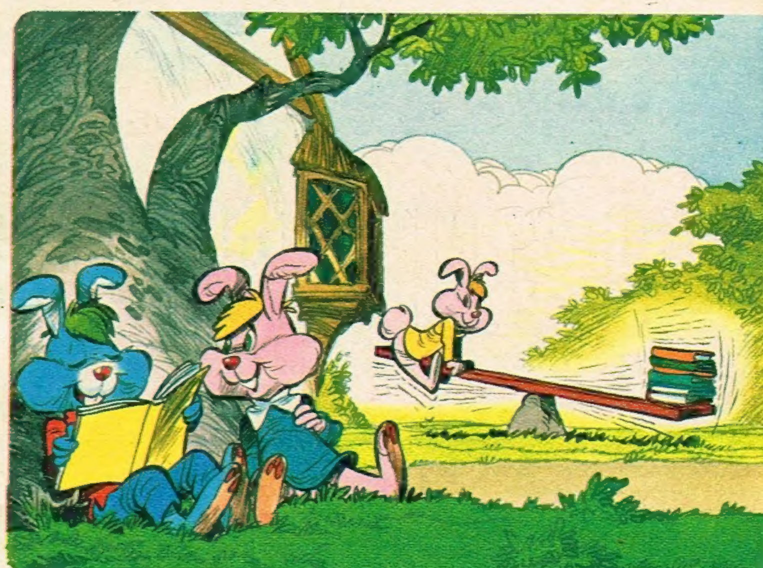
vrolijke familie

5. „Is die jam voor mij?" vraagt tante verrast. „Ja, tante, met de groeten van mijn mama," zegt Bobo. Daar komt zijn nichtje aangelopen. Ze vraagt: „Bobo, lees je me voor?"

6. Dat vraagt ze nu altijd! Bobo houdt van voorlezen, maar hij moet ook op Boemsi passen. En wat wil Boemsi? Boemsi weet dat er in tantes tuin een wip staat. „Ik wil op de wip," zeurt hij.

7. „Goed, ik lees je voor," belooft Bobo. „Haal maar een hoge stapel boeken." „Maar je moet met mij wippen," jengelt Boemsi. „Je mag niet voorlezen. Ik ben toch zeker je zusje! Toe nou!"

8. Bobo is een knap konijn. Hij geeft Boemsi en Lees-Voor allebei hun zin. Kijk, hij legt een stapel boeken op de wip. Die boeken zijn even zwaar als Boemsi. Nu kan ze lekker alleen wippen. „Hou je goed vast, dat je er niet afvalt," waarschuwt hij, als een bezorgde, grote broer. „Ik raap je niet op, hoor!"

9. „Daar was eens een konijnekoning, die geen worteltjes lustte. . ." zo begint het verhaal dat Bobo voorleest. Het is een leuk verhaal. Lees-Voor en Bobo moeten allebei lachen. Boemsi lacht ook. De wip gaat omhoog en omlaag. En als ze straks thuiskomen, heeft mama Konijn het werk gedaan. Dan is ze lekker klaar!

Het vliegtuigje van Bobo is in een dikke boom terechtgekomen. Zou Bobo even veel van bomen houden als het jongetje uit ons versje?

STOUTE APEKOP!

Keesje Kool uit Rimmelimmen
Die was dol op bomen klimmen.
Hij zat liever in een iep
Dan dat hij naar school toe liep.
Liever zat hij in de beuken
Dan bij mama in de keuken.
Liever in een hoge berk
Dan bij opa in de kerk.

Keesje Kool hield meer van eiken
Dan van televisie kijken.
Liever zat hij in een es
Dan bij meester in de les.
Liever een paar hoge bomen
Dan de bromfiets van zijn ome,
Liever op een hoge tak
Dan een volle schaal gebak.

Dat kon op de duur niet blijven:
Keesje Kool moest letters schrijven,
Sommen maken in de school.
Wat een ramp voor Keesje Kool!
Telkens klom hij door de ramen.
Meester riep: „Je moest je schamen!"
Keesje in een populier
Schreeuwde: „Een en een is vier!"

Keesje Kool wou bomen klimmen,
Hij liep weg uit Rimmelimmen.
In het apenbos, 't is bar,
Ging hij wonen in een spar.
Bleef daar eten, bleef daar slapen
En werd vriendjes met de apen.
Apenootjes at hij op:
Wat een stoute apekop!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Huil je weleens, als er zeep in je ogen komt? Of ben je heel flink? Laat eens zien hoe flink je schrijven kunt!

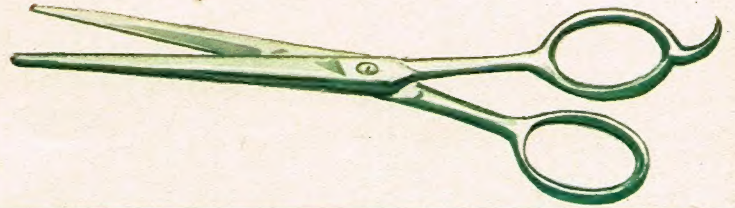
ik was mijn haar.

ik droog mijn haar.

heb jij dit ook?

schaar

kam

knip - knip - knip

HOE KON OOM STUNTEL DÁT NU WETEN?

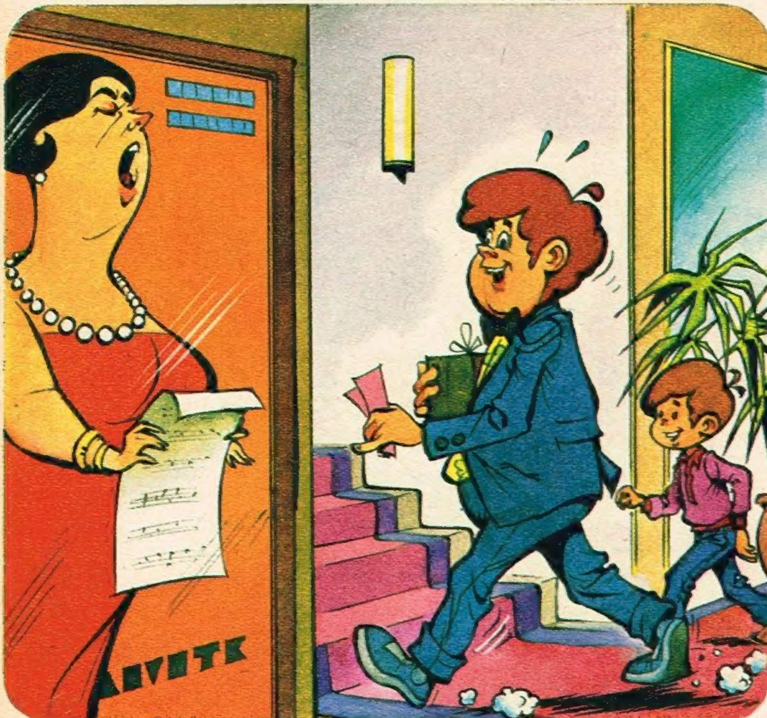
1. Oom Stuntel zit heerlijk te slapen in zijn tuintje achter het huis. Flap slaapt ook. Daar komt Heintje door het hek. Slaapt oom nog? En ze zouden samen nog wel uitgaan!

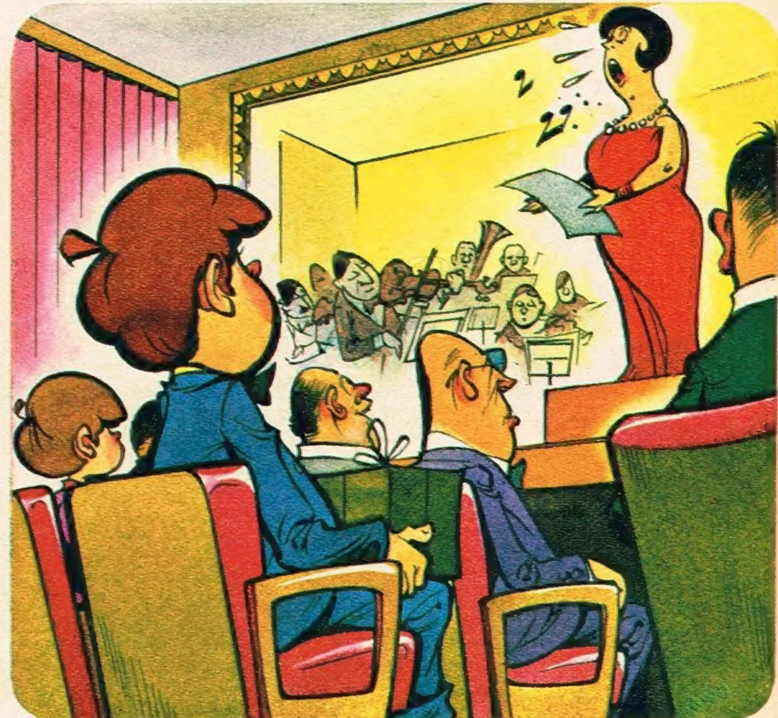
2. „Oom, oom, u moet wakker worden!" schreeuwt Heintje. „We zouden immers gaan luisteren naar de zangeres Kora Kraaiemans!" „Ik heb me verslapen," schrikt oom Stuntel. „Dat komt omdat ik geen wekker heb.

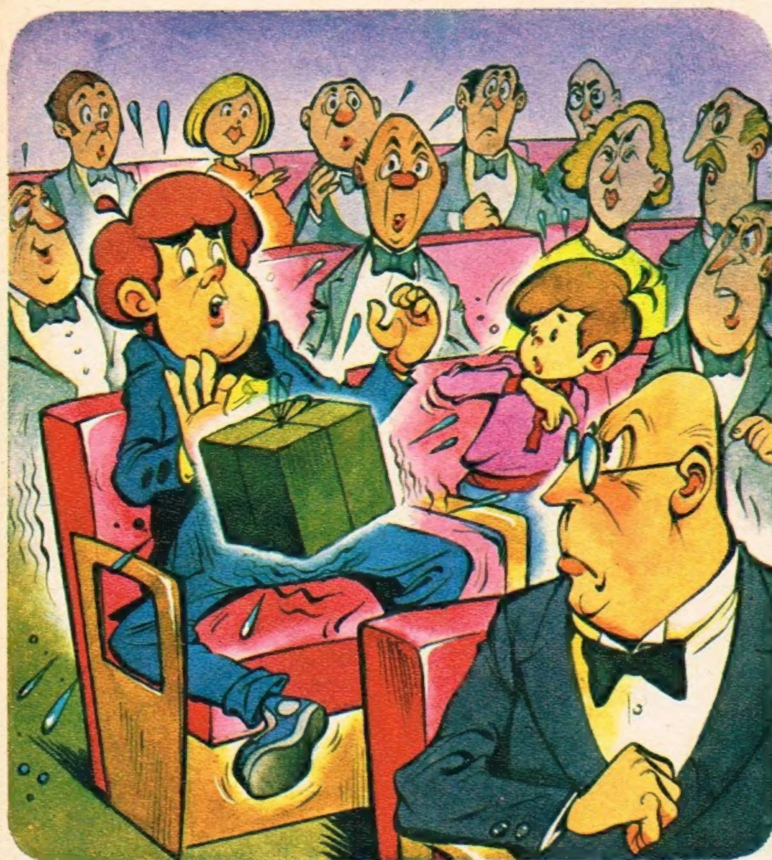
3. Pak jij de kaartjes, Heintje, dan knap ik me gauw een beetje op. Als we vlug zijn, kunnen we onderweg nog wel een wekker kopen." Als het moet, kan oom best opschieten. Even later staat hij met Heintje in de klokkenwinkel.

4. „Zie je die mevrouw op die plaat?" fluistert oom, als ze het concertgebouw binnengaan. „Dat is Kora Kraaiemans. Ze zeggen dat ze prachtig zingen kan. Ik ben benieuwd, want ik hou van mooie liedjes." Haastig gaan ze de trappen op. Ze zijn gelukkig nog precies op tijd. Hè, hè, is dat even haasten!

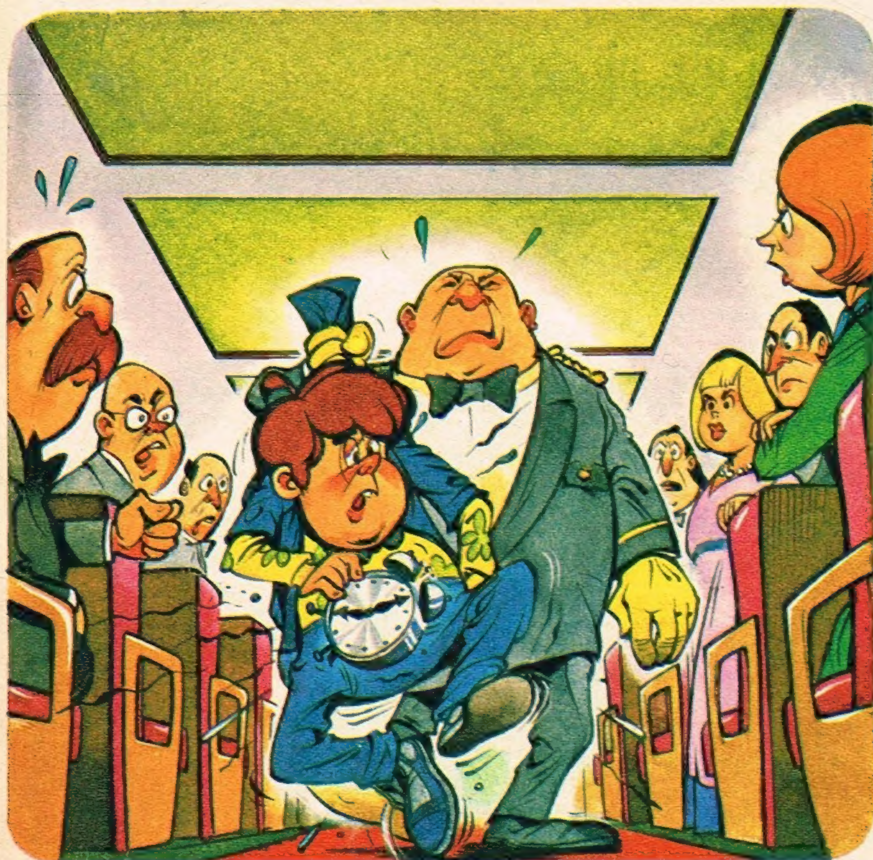
5. Ze zitten nog maar nét op hun plaats, of daar is Kora Kraaiemans al. Ze is heel groot en heel dik. Ze doet haar mond wagenwijd open. Ai, ai! Wat zingt die Kora Kraaiemans hard! Moeten we daar een uur naar luisteren? denkt Heintje. Mijn oren toeteren ervan. Ze lijkt wel een straaljager of zo iets.

6. Maar opeens gebeurt er iets vreselijks. De wekker, die de meneer van de klokkenwinkel heeft ingepakt, begint luid te rinkelen. Oom wil de wekker afzetten, maar hij kan van schrik het touwtje niet loskrijgen. Het papier zit ook nog vastgeplakt. O, wat een toestand! De wekker rinkelt maar door. Help!

7. Ieder in de zaal kijkt woedend naar oom Stuntel. En Kora Kraaiemans wordt zó boos, dat ze ophoudt met zingen en van het toneel afwandelt. „Gooi die man eruit!" schreeuwen de mensen. „Ik kon er niets aan doen!" brult oom. „Ik kon toch niet weten, dat de wekker af zou lopen! Wacht, ik heb het al!"

8. Maar daar komt de zaalwachter. Die pakt oom Stuntel bij zijn kraag, trekt hem van zijn plaats en duwt hem de zaal uit. Heintje gaat natuurlijk met oom mee. Hij vindt het niets aardig, dat iedereen zo boos naar zijn oom kijkt. Oom heeft het concert toch niet expres verstoord! Hij kon het niet helpen.

9. Boem! Twee tellen later zit oom met zijn wekker op de stoep. Maar hij lacht: „Ik wou niet onbeleefd zijn, maar nu ik tóch eruit moest: mij is het best. Ik vond dat Kora Kraaiemans verschrikkelijk hard gilde. Daar hou ik niet zo van. En jij?" „Ik ook niet," lacht Heintje. „Daar zijn we goed van afgekomen."

We wonen allemaal in een gele caravan

De familie Zonnemans is met de gele caravan naar Sneeuwland gereden. Oma en Lucie zitten samen in de arreslee. Oma heeft baby Janneman en Lucie heeft de pop op schoot. „Dag, oma; dag, Lucie; dag, Janneman!" schreeuwen Wiesje en Marjo op de slee.

Papa Zonnemans suist op zijn ski's de berg af. Daar komt ook de bobslee aan met de tweeling. „Help, ik krijg een koude neus," zegt oom Wim, die vandaag ook de ski's heeft aangetrokken. Mama roept: „Ik heb erwtensoep, daar word je warm van!"

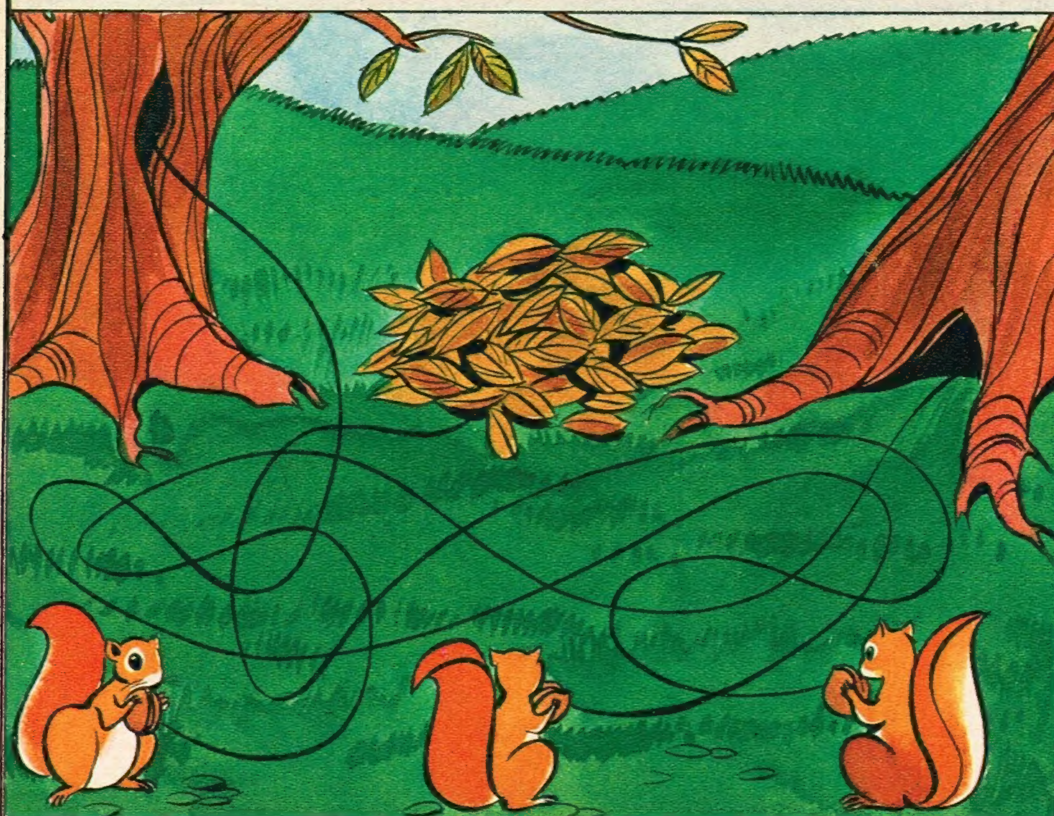
Loekie en Anja gooien sneeuwballen naar elkaar. Tippie de hond wil ze pakken. Bas maakt een sneeuwman. Op wie lijkt hij toch? Aha, ik zie het al. De sneeuwman lijkt op opa. Wat zit opa Zonnemans daar fijn op zijn stoeltje. Peter duwt hem wel.

De drie poesjes zijn vandaag binnengebleven. Zij willen geen koude pootjes krijgen in de sneeuw. Zou jij binnenblijven, als er buiten zoveel sneeuw lag? Ik denk van niet. Jij zou liever in de sneeuw gaan rollebollen. Maar jij bent ook geen poes!

Om te zoeken: drie schaatsen en drie ski's.

VOOR DUNNETJES EN DIKKERTJES...

Drie eekhoorntjes hebben een noot. Die gaan ze bewaren voor de winter. Ga met je vinger langs de lijntjes. Dan zie je waar elke eekhoorn zijn keukenkastje heeft!

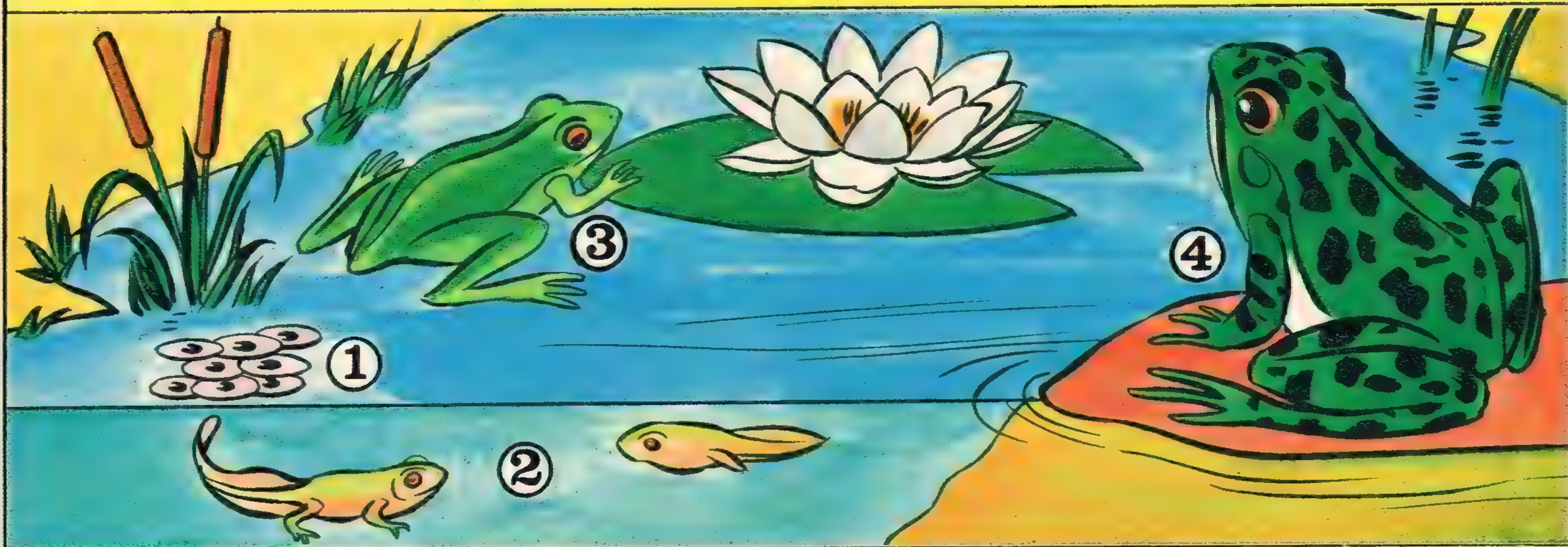

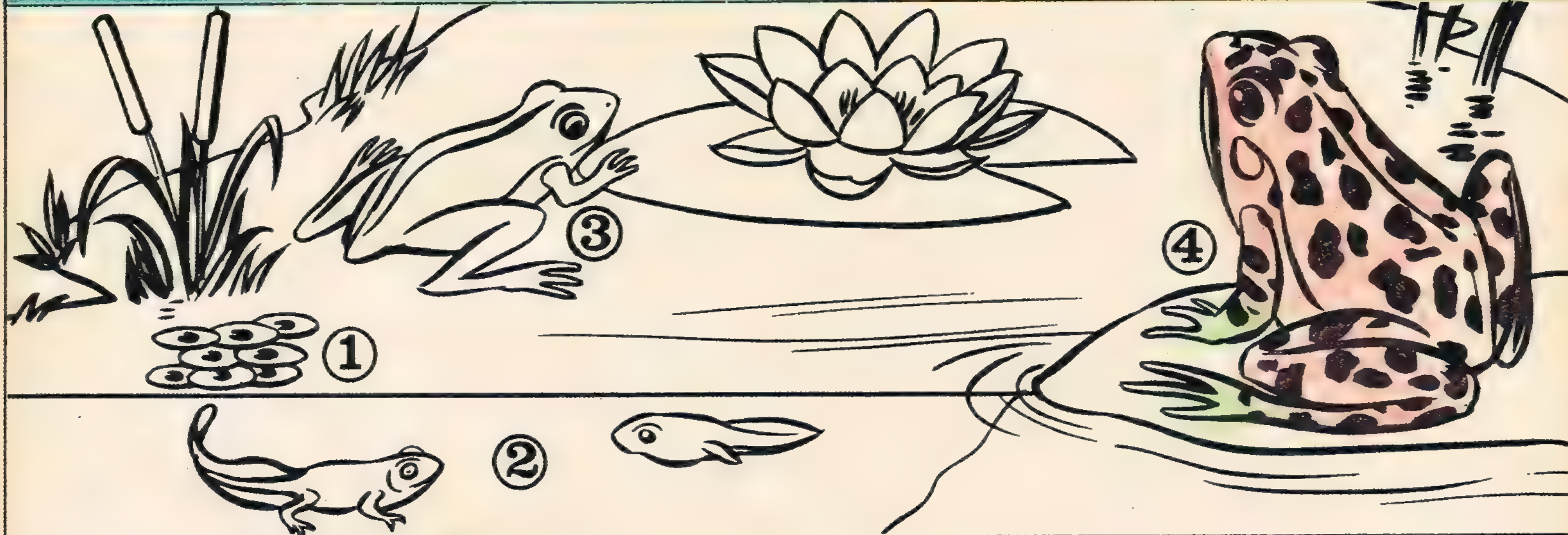
Een eikeblad met een eikel. Dat moeten vier eikebladeren met vier eikeltjes worden. Wie moet daarvoor zorgen? Jij!

Vier danseresjes op één been. Zijn ze alle vier precies hetzelfde? Nee, een is anders. Dat zie je gauw genoeg!

EEN PLAATJE VOL MET KIKKERTJES!

Hier kun je zien, hoe uit een klein, zwart bolletje een echte kikker groeit. 1. kikkerdril; 2. kikkervisje; 3. kleine kikker; 4. grote kikker. En nu de onderste plaat netjes kleuren.

Wat voor een waterdier zou je krijgen, als je een lijn trekt van het ene cijfertje naar het andere? Ook een kikker?

NIET HUILEN, TINEKE!

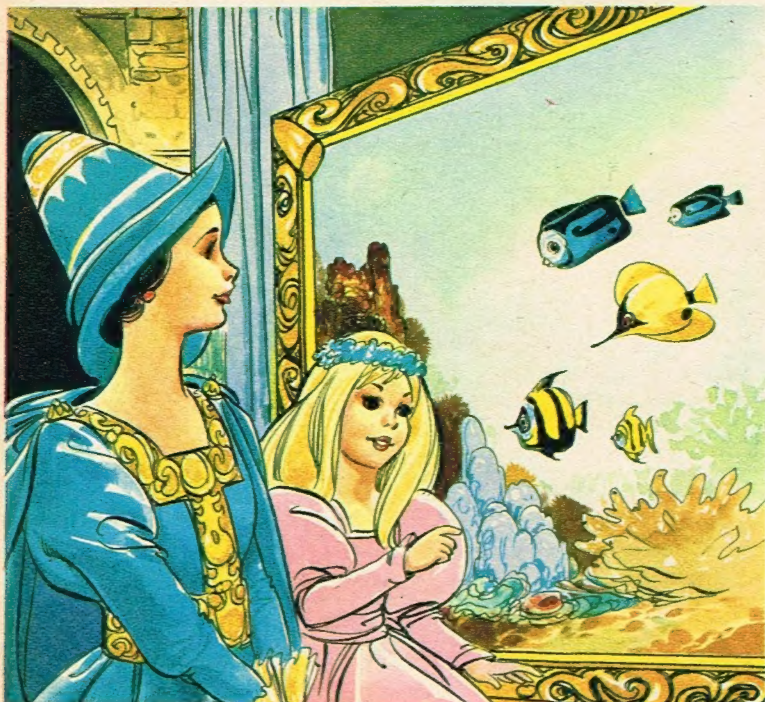
Niemand was zo dol op eendjes voeren als kleine Tineke. Tineke vond de eendjes zó lief, dat ze er alle dagen wel naar toe wilde gaan. Dat kon natuurlijk niet. Mama, of Noortje haar grote zus, moest tijd hebben om mee te gaan.
Op een dag stond Tineke met mama en Noortje bij de eendenplas. Nu waren er die dag toevallig een heleboel kinderen geweest. Ze hadden allemaal een zak met brood meegebracht en de eendjes hadden helemaal geen honger. „Hier, hap dan!" riep Tineke, terwijl ze kleine stukjes brood in het water gooide. Maar de eendjes zeiden: „Kwekkwek" en aten niets.
Toen dacht Tineke: ze lusten natuurlijk geen oud brood! Ze vond het heel gewoon. Ze zou zelf die droge stukjes brood ook niet op willen eten. Ik ga de eendjes wat beters geven, bedacht ze. Iets dat ze wél lekker vinden. Ze keerde zich om naar mama's boodschappenmandje. Ha, daar zat een zak met lekkere vlaatjes in. Drie vlaatjes: een voor mama, een voor Noortje en een voor haarzelf. De eendjes mogen ook weleens vruchtenvlaatjes hebben, dacht ze en een paar tellen later gooide ze de lekkere gebakjes het water in.
„Wat doe je nou, ondeugende meid?" schreeuwde Noortje. „Mijn lekker vlaatje!" „Heb je ze in het water gegooid?" zei mama nu ook verschrikt. „Maar dat mag toch niet! De eendjes mogen brood en het lekkers is voor de mensen." „De eendjes lusten geen brood," zei Tineke met een bang bibberstemmetje. „Maar ze lusten ook geen vlaatjes! Kijk maar, ze pikken er nog geen kruimeltje van. Nou zijn ze helemaal bedorven. Stom kind!" Wat ging Noortje te keer. De hele weg naar huis bleef ze mopperen.
„Je mag lekker niet met mijn pop spelen," zei ze toen ook nog.
Tineke werd verdrietig. Ze begon te huilen en toen ze 's avonds in haar bedje lag, huilde ze nog.
Maar Tineke en Noortje en zelfs mama wisten niet wat er met de vlaatjes gebeurd was. Ze waren helemaal onder water gezakt en stel je nu even voor: grootvader Snoek was juist jarig. Er zou een heleboel visite komen en grootmoeder had wat waterkoekjes op een schaaltje gedaan. Eigenlijk had ze iets héél lekkers klaar willen maken. Maar ze was al zo oud. Ze was er eigenlijk te moe voor geweest. En toen opeens kwamen daar die drie vlaatjes. Grootvader en grootmoeder Snoek hadden er eerst aan gesnuffeld.
Daarna hadden ze er een klein likje van genomen. Om te proeven.
Het smaakte verrukkelijk! „We hebben een echte traktatie!" riep grootmoeder toen. „Het komt zo maar uit de lucht gevallen. O man, wat ben ik blij!"
De visite was ook blij, want zulke lekkere vlaatjes kregen ze anders nooit. Jammer dat Tineke die vrolijke visjes niet zien kon.
Ze hadden allemaal een feestmuts opgezet. Hoe meer ze smulden van het lekkers, hoe meer plezier ze kregen. Ze maakten zoveel herrie, dat de eendjes verwonderd op hun kop in het water gingen staan. Alleen hun staartje kwam er nog boven uit. Ze wilden weleens zien wat er aan de hand was. De vissen vierden feest! Ze zongen: Lang zal grootvader leven! En: Er is er een jarig, hoera, hoera; dat kun je wel zien: dat is HIJ!

Nu zat er, tussen de rietstengels aan de waterkant, een kleine kabouter. Hij had daar de hele middag al gezeten. Hij had alle kinderen met de zakjes oud brood gezien. Ook Tineke en Noortje.
Tineke zal nog wel flink moppers hebben gehad, dacht de kabouter. Zo zijn de grote mensen! Een beetje gelijk hebben ze wel, want ze moet natuurlijk afleren zo maar van alles in het water te gooien. Maar het is toch jammer dat ze niet weet, hoeveel plezier de visjes van de vlaatjes hebben! Wel, dacht hij toen, ik ga het haar vertellen!
„Niet huilen, Tineke!" hoorde het kleine, verdrietige meisje, dat met haar natte neusje in het kussen lag, opeens.
Daar zat de kabouter! Hij droogde met zijn zachte, witte krulletjesbaard haar tranen af. Tineke begon te lachen. Het kriebelde zo. Maar toen ze het verhaal gehoord had, lachte ze nog veel harder.
De kabouter bleef een hele poos op het hoofdkussen van Tineke zitten. Hij zong nog een liedje voor haar óók.
Hij zong zó mooi, dat Tineke in slaap viel.
De volgende morgen vertelde ze alles tegen Noortje. Die wou het niet geloven.
„Zo iets bestaat niet," zei ze, want ze dacht dat ze alles wist, omdat ze al acht jaar was.
Maar Tineke geloofde het wel. Ze hoopte dat de kabouter nóg eens op bezoek zou komen.
Misschien doet hij dat nog wel!

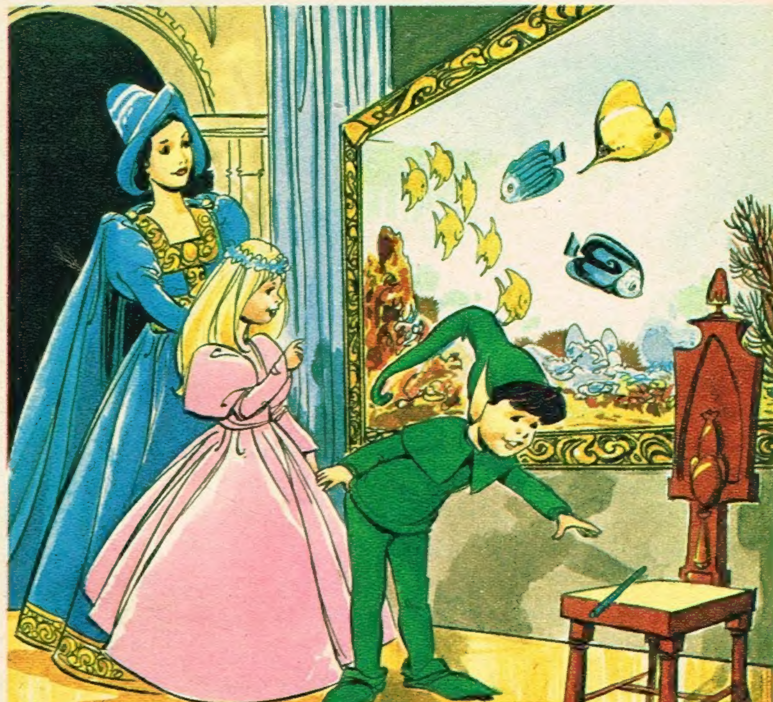

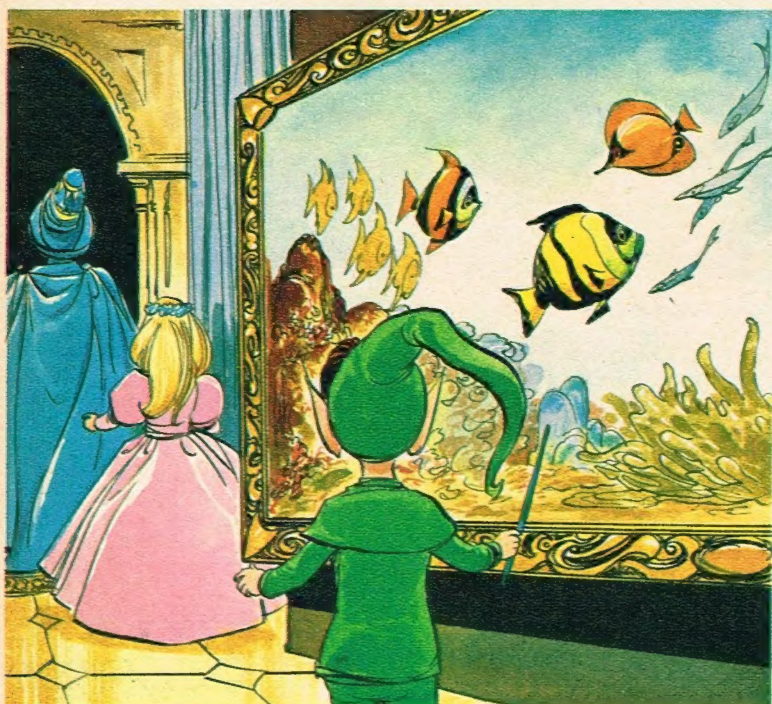
GA JE MEE NAAR

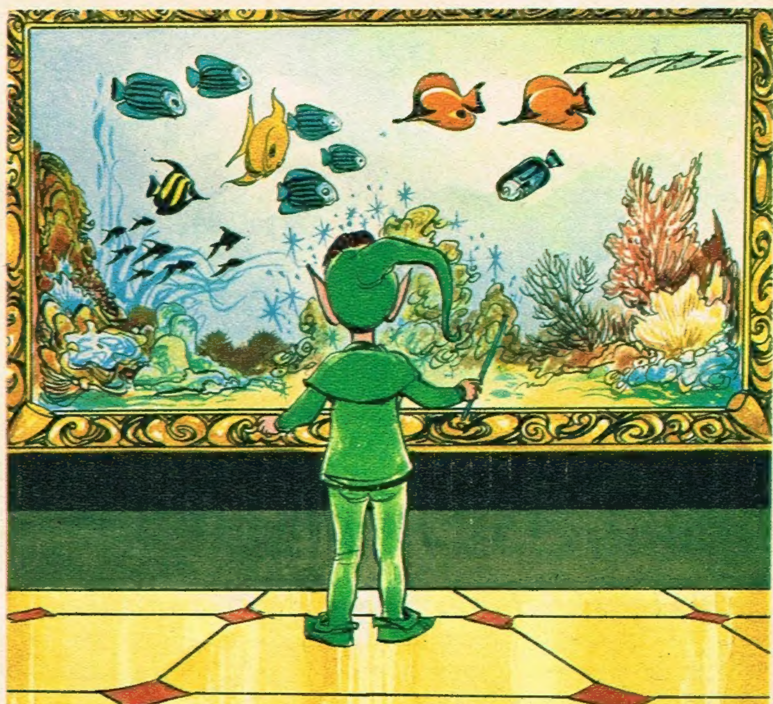
1. De sprookjeskoningin staat met feetje Wanda voor het aquarium. Ze kijken naar de glinsterende visjes en de mooie waterplanten. „Wat hebt u veel visjes!" zegt Wanda. „Hoeveel zijn het er wel?" „Tel ze maar, dan weet je het," lacht de koningin van Sprookjesland. En Wanda begint: „Een, twee, drie. . ."

2. Wanda telt zo ijverig, dat ze Pukkie niet ziet binnenkomen. Pukkie is haar vriend, de kleine sprookjesjongen. Hij is dol op toveren, maar hij heeft geen toverstokje. Wanda wel. Het ligt op een stoel, vlak bij het aquarium. Pukkie weet best dat hij daar af moet blijven, maar hij is dikwijls erg stout.

3. Nu gaan Wanda en de sprookjeskoningin weg. De sprookjeskoningin heeft vijfentwintig visjes, weet ze nu. Pukkie heeft het toverstokje gepakt en steekt zijn tong uit achter hun rug. Lekker, nu kan ik ook toveren, denkt hij. Zou Wanda of de sprookjeskoningin nog omkijken? Nee, ze lopen rustig verder.

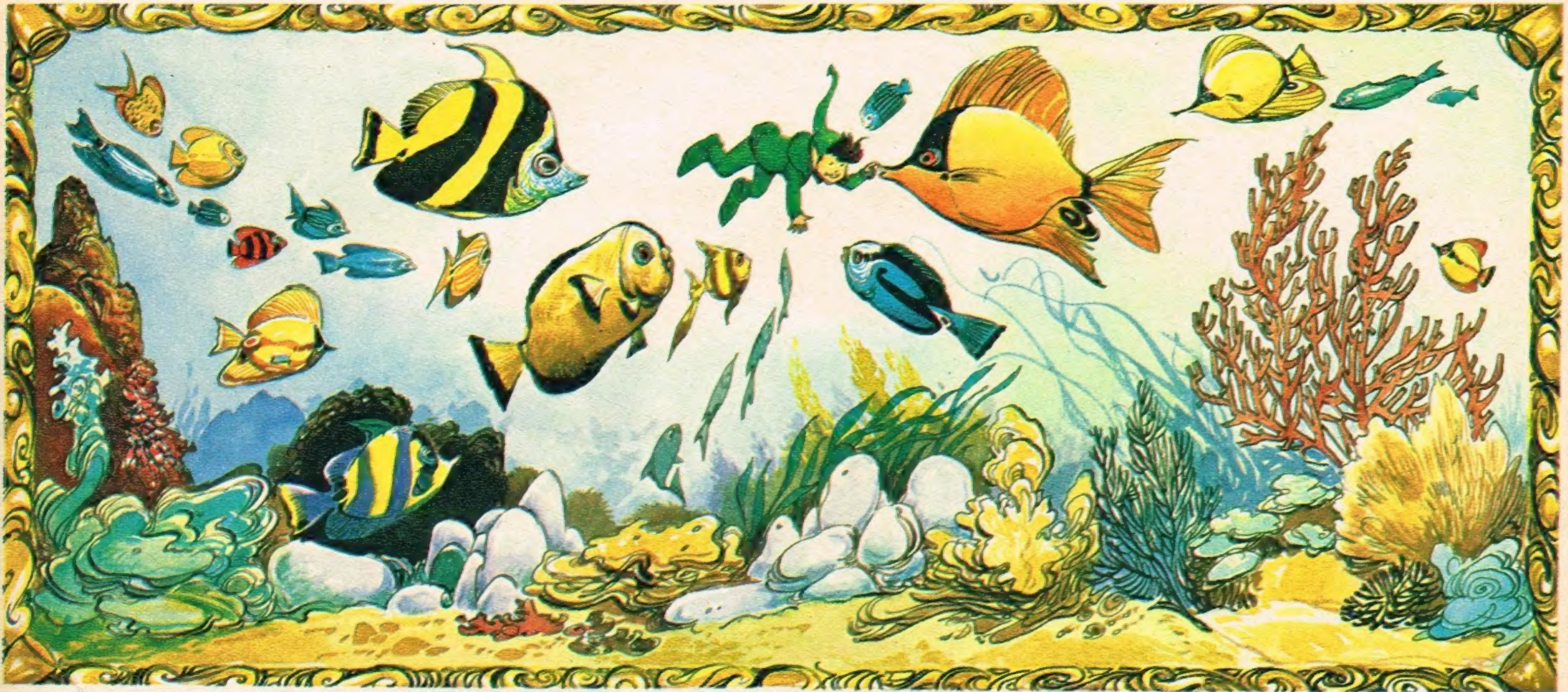
4. Wat zal ik toveren? denkt Pukkie. Hij kijkt naar de visjes. Die hebben een reuze pret in dat grote vissenhuis van glas. „Ik wil ook een visje zijn," zegt Pukkie hardop en hij zwaait met het stokje. Opeens komen er allemaal sterretjes om zijn hoofd. Pukkies wens wordt vervuld. Hij laat het stokje vallen.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

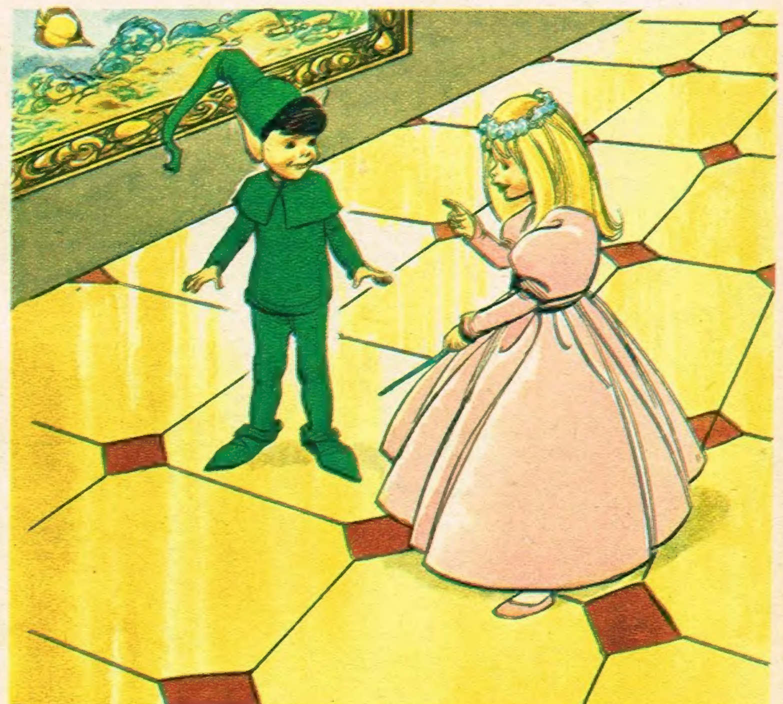

5. „Hallo, vissen en visjes, hoe gaat het met jullie!" roept Pukkie vrolijk. Nu hij betoverd is, kent hij ook de vissentaal. „Wat ben jij voor een soort vis?" vraagt een dikke ronde met bolle oogjes. „Een nieuw soort vis, een jongetjesvis!" lacht Pukkie. En hij tikt de vis op zijn neus. Blublub, doet de vis.

6. Alle visjes komen naar Pukkie kijken. „Waar zijn jouw vinnen?" vraagt de een. „Waar zijn jouw schubbetjes?" wil de ander weten. „O joh, ik ben geen vis, ik ben een jongetje en ik heb mezelf betoverd," lacht Pukkie. „Laten we gaan spelen!" Ze spelen een hele poos. Dan krijgt Pukkie er opeens genoeg van.

7. Maar hij heeft het stokje niet meegenomen en hij kan dus niet meer toveren. Wat is Pukkie blij, als hij opeens het gezicht van Wanda ziet. „Wat doe jij hier?" roept Wanda uit. „Ben je weer met mijn toverstokje bezig geweest? Lelijke kwajongen, ik moest je voor straf laten zitten!" O, stel je even voor!

8. Even later heeft Wanda van Pukkie weer een gewoon sprookjesjongetje gemaakt. „Het was zo leuk bij de visjes," vertelt hij. „Niet voor altijd natuurlijk, maar wel voor een poosje!" „Je wilt telkens wat anders," zegt Wanda en ze neemt zich voor in het vervolg beter op haar toverstokje te passen.

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

KEN JE MIJ ? VRAAGT HET PAARD

Je kent vast wel een liedje van mij: „Hop, hop, hop, mijn paardje" of zo. Ik ben sterk en op mijn vier benen kan ik hard lopen. Soms zeggen de mensen dat ik poten heb. Maar dat is fout. Een paard heeft benen, dat moet je goed onthouden. Op mijn rug draag ik de mensen door bos en hei. Maar als je je niet goed vasthoudt, val je eraf. Ik houd van wortels, haver, brood en suikerklontjes.

Dag, jongens en meisjes, nu kennen wij elkaar nog beter dan eerst!